

сега се пречишъ! — извика едно отъ момчетата, въ бѣла фланела, съ калпакъ и ржавици.

— Азъ искахъ да ви помогна, — отвърна кротко малкиятъ вестникопродавачъ. После, като поглади кърмилото, унесено добави:

— Колко е хубава!

— Ха-ха, харесва ли ти? — изсмѣха се другитѣ. — Я тогава повози я до горе. — Хемъ така по-добре ще

ни помогнешъ!

„Защо да я не повозя, щомъ не мога азъ да се возя на нея?... — помисли си Здравко — Пъкъ нали съмъ виноватъ, че тѣ паднаха заради мене?...”

И безъ да се двоуми, той се впрегна въ вжето, и потегли нагоре по стръмнината тежката шейна. Отстрани вървѣха другитѣ и се бияха съ топки снѣгъ. Барончо подскочаше съ тритѣ си крака следъ своя господарь.

На върха момчетата и момичетата отъ шейната веднага се настанаха и се спуснаха лудешки надолу. Здравко ги гледаше усмихнатъ и доволенъ, като че той самъ бѣше въ шейната.

Пързалката бѣ вече опустѣла. Снѣгътъ ставаше синкавъ. Да-

лечъ въ града блеснаха лампи. Барончо изскимтѣ и досегна съ крака своя господарь. Мразътъ ставаше по-лютъ. Наоколо бързо тъмнѣеше. Двамата приятели тръгнаха сами къмъ града. Въ пазвата на вестникопродавачето промърда гарджето. — „Нищо, нищо, потърпи. И менъ ми е студено, но ще потърпимъ... Още малко и ще мине. Щомъ се спуснемъ, и ще стане по-топло“, — мърмореше Здравко. — „Фу-у, че рѣже тоя вѣтрець... Като че камшици шибатъ.“

